

F. Primec si dobil klerikalne potepuhe, naj gredo na boj. In res; kakor se sliši, je bil Primec sam zraven in dva druga, katerih imena danes zamočimo in šli so nad nekega najemnika M. S. in J. G. ob 12. uri ponoči na okno trkat: Vstanite, Primec ima gostilno odprto, da ga potem naznanita zopet na c. k. okrajno glavarstvo... Glejte, gosp. urednik! Naj bi gosp. ta dva vstala in šla res gledat; ni dvoma da bi ju ne bila ta klerikalna trojica napadla in tako bi še sploh lahko nastal kakšen uboj. Ptič! Ravno od tebe je veliko odvisno glede ponočne ure; seveda dokler bode gospodine Pišek s teboj, ta čas se sploh ne potrudimo več te naznaniti! Pač pa pazi se, ker volilni čas se bliža in mislimo, da bode šel gospod Pišek „v pen-ta-zijo“ z svojim županskim stolcem. Zatoraj si silil Vilhelma in Antona, iti na okna trkati ponoči kakor kakšni rokovanjači? Da si jih ti prikupil, so priče na razpolago v uredništvu „Štajerca.“ Toraj te prosimo, opusti to ponočno delo, ker drugače bodem primoran se sam braniti, da se mi ne bodo več okna ponoči razbijala. Dolžnost župana in dež. ter drž. poslanca Piškega bi bila, delati na to, da ne bode več sovraštva v naši vasi.

Iz Vordernberga pri Kamnici! Tukaj pri nas na Vordernbergu pri Kamnici smo si fantje uredili „Vordernberger Burschenklub.“ Ali komaj imamo naš „klub“ nekaj tednov in že so se znašli naša sprotniki, ki nas hočejo pogoltniti. Pred nekaterimi dnevi so imeli ti gospodje nek „shod“, katerega sta se tudi udeležila naša dva prijatelja. Ali komaj sta prestopila hišni prag, tako ju je di začel naš g. Sternad iz Rossbacha zmerjati, da se jmo „socijaldemokratje.“ Vprašamo Vas, gospod Sternad, kaj se brigate Vi za naš „klub?“ Briga se rajši za cerkev! Vprašamo Vas tudi, g. Sternad, ali ste Vi kedaj hodili v šolo? Ali poznate, kaj je barva „socijaldemokratov“ in katere je štajerska? Prihodnjic nas pustite pri miru, drugače na svidenje! Več fantov.

Sv. Peter na Hrvaškem. Dragi nam „Štajerc“, preteklo je že cele tri leta, odkar si bil našega g. župnika pošteno okrtal. V teh treh letih si je pa ta maziljenec toliko nesnage naral, da ga nobena druga krtača ne zamore snažiti nego tista, ko jo imaš ti vrli „Štajerc“ v tvojem uredništvu pripravljeno za malopridne rnuhe. V prvi vrsti ta maziljenec nas uboge Sentpeterčane, ko pridemo v cerkev k službi Božji, nafarija iz svetega mesta (prižnice). Naša ara leži čisto blizu R. Slatine in kar je nasavednih starišev, bi radi videli, da bi se tudi naši otroci malo nemškega jezika priučili. Naša ležela je posebno vboga, da se ne morejo vsi naši ljudje doma preživeti in so prisiljeni naši

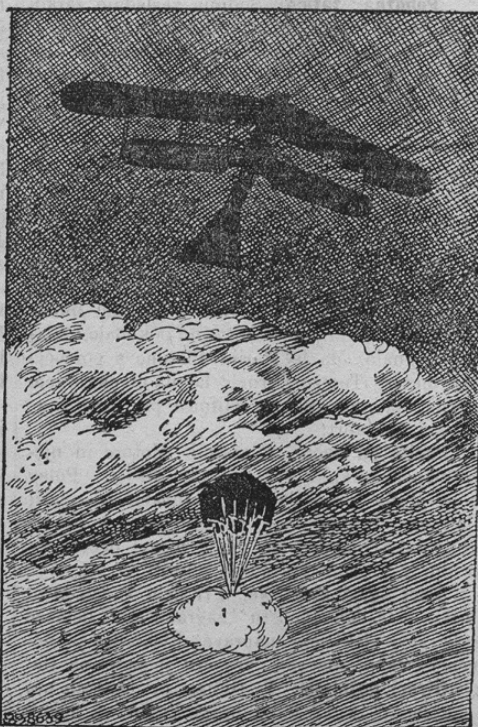
sinovi v tuje kraje iti, da si prislužijo nekaj denarja. Kam pa gredo Hrvatje delo iskati? Narveč na zgornjo Štajersko, Tirolsko itd.; in tukaj se pa rabi nemški jezik, da se zamore vbogi delavec saj nekoliko z delodajalci zgovoriti. Vsem tem je naš g. župnik najhujši sovražnik! Letošnje leto se je nekaj nas skupaj zbralo in smo se podali k župniku, da bodemo dali naše otroke v R. Slatino v nemško šolo, da bi se saj za silo nemščine priučili! Ali kaj se je potem nam zgodilo? Na prihodnjo nedeljo je nas g. župnik iz prižnice zmirjal in farbal, češ da on ne more in ne sme tega dovoliti, da bi smeli otroci v „nemškutarsko“ šolo iti; kateri stariši hočejo svojo deco v nemško šolo poslati, morajo iti v Pregrado na „Kutarsko oblast“ po dovoljenje. Ko smo tja prišli, so se nam na debelo smejali in so nas vprašali gospodje, kdo da je nas tako nafarijal, da bi ne smeli naših otrok v nemško šolo pošiljati; potem smo bili šele prepričani, kako da je naš g. župnik iz svetega mesta (prižnice) lagal in farbal nas farmane! Mi si bodemo to vse dobro zapomnili; prišel bode čas, ko bodeta prišla on in njegov mežnar k nam vbogim farmanom z žakljami in putnami po žito in vinski mošt; jima bodemo pa tudi vrata pokazali namesto birne!... Pri nas smo že tako daleč prišli, da je že cela fara mežnarju v strahu; kar ta prešestnik reče v farovžu, tako se zgodi, vse po njegovi volji. Mi farmani tega ne moremo razumeti, kako da ima ta prešestnik takšno veljavo pri g. župniku. Ta mežnar paše za služabnika v kako prosto hišo v mestu ne pa v cerkev. Naj izve cela javnost, kakšne razmere imamo mi Sentpeterčani. Naš mežnar ima pet otrok, vsakega z drugo, in noče nobenemu vbogemu nedolžnemu otročičku nič pomagati. Kaj tacega naš g. župnik nič ne vidi in še celo zagovarja tega „cerkvenega“ nečistnika... Proč s takim razmeram, potem bode zopet nastal krščanski mir v naši fari. Sramoto, katere zadene našega župnika, da je že moral službo božjo opravljati pod bajoneti orožnikov, drugače bi ga bili farmani iz cerkve vrgli... Mi farmani duhovnika in njih posle živimo in tudi zahtevamo, da se z nami dragače ravna!

Steckenpferd milo lilijino mleko

vedno kakor doslej neobhodno potrebno za racionalno negovanje kože in lepote. Vsakodnevna priznanjevalna pisma, a 80 h povsod v zalogi.

Za aviatike.

Dva avstrijska tehnika konstruirala sta zanimivi aparat, s katerim dobi zrakoplovec možnost, pogledati tudi v najtemnejši noči na pokrajino, čez katero leti, oziroma v vojnem času opazovati gibanje sovražnih vojakov. Nova iznajdba obstoji iz nekeke svetilne rakete, ki ima za 50.000 sveč svetilne moči. Raketa je shranjena v zavoju in ima pripravo za posredno padanje (Fallschirm). Aviatik zažge raketo, ki pada prav počasi, tako da zamore par minut zemljo opazovati. Strokovnjaki cenijo to novo iznajdbo prav isoko.

Zahtevajte

povsod

„Štajerca.“

MOJA STARA

izkušnja me uči, da rabim za negovanje moje kože le Steckenpferd-lilijino-mlečno milo od tvrdke Bergmann & Co., Tetschen a/E. Kos za 80 h se dobi povsod. 229

Novice.

Iz Spodnje-Štajerskega.

Pater Mansuet Zöhrer †.

Te dni umrl je v samostanu v Ptujju minoritski kaplan in katehet č. g. pater Mansuet Zöhrer. V nedeljo so ga pokopali, — in bil je to pogreb, kakor ga uresniči le globoka ljudska ljubezen. Revnega, vbogega in od premnogih strani zaničevanega katoliškega duhovnika so pokopali, — a bil je to duhovnik v evangeljskem zmislu besede, duhovnik izza starih časov, ko še ni politika sejala med cerkvijo in narodi sovraštva. Duhovnik, — ne apostol, ne prerok, ne polbog, pa tudi ne politični kutar, ne klevetnik v črni halji, — resnični idealni krščanski duhovnik je bil. In tega moža so preteklo nedeljo položili v prerani grob in stoterometrov kmetov je rosilo z izkrenimi solzami ta prerani grob...

Pater Mansuet Zöhrer je bil veleizobražen, za umetnost vnet značaj, ki ni iz krščanstva črpal napačni nauk, da se mora življenje zanikati. On se je vkljub duhovniški suknji znal temu življenju smejati. Ali kdor hoče vsled tega na pokojnika kamenje metati, ta naj ne pozabi, da pater Zöhrer ni bil farizejec. Življenje mu je bilo Božji dar in za vsaki žarek veselja v njegovem žalostnem življenju je hvalil Stvaritelja. V veselju in delu pa je razumel najbolje pravo, veliko nacarensko ljubezen. To ljubezen ni kazal z besedami, temveč v dejanjih. Vkljub temu, da je bil pater Zöhrer nemške narodnosti — bil je „zadnji nemški duhovnik na Spodnjem Štajerskem“ — ni nikdar in nikomur vsiljeval svojega prepričanja. Rad je občeval v krogih nemških naprednjakov in iz dnu svoje duše je zaničeval klerikalni strup, tercijsko hinavstvo in politično kaplanokratijo. Res je, da pokojnik o duhovnikih in tercijskih nikdar ni dobre besede izpregovoril. In vedel je zakaj. A med ljudstvom, med slovenskim ljudstvom si je nemški pater Mansuet v par letih pridobil več ljubezni nego vsi slovenski duhovniki-politiki skupaj. Ljudstvo ravno ne razume besede duhovniške politike; pač pa razume besedo krščanske ljubezni. In ta vzvišena ljubezen je gorela iz zdaj zaspalih vsteh očij pokojnika. Nemški duhovnik Mansuet Zöhrer je s smehljajem podaril slovenskemu revežu zadnji krajcar. Prinašal je kmetom Boga, prinašal jim tolažbo, smejal se smrti, ki ni več vredna nego dobro šalo, a prinašal je lačni deci na smrtni postelji ležecih bolnikov tudi zadnji kos kruha, ki si ga je od lastnih ust prištedil... Kakor vojak na bojišču je pater Zöhrer v službi Božji umrl. Bil je vedno v delu; nanj ni bilo treba čakati; nobena ura mu ni bila prepozna, nobena steza preslaba; prišel je k bolniku, prišel je k šolski deci. In z Najsvetejšim v roki je tudi pred par meseci ponesrečil, ter se tako težko poškodoval, da je prišel hirati in bolehati. Zdaj ga je rešila smrt trpljenja; bal se ni smrti, s smehom ji je šel nasproti, kot pravični, v srcu čisti, pravi duhovnik...

Šel je od nas... Najrevnejši in vendar najprijetljivejši duhovnik na spodnjem Štajerskem! In nedolžna deca je jokala za njim in v delu osiveli kmetje so ihteli za njim. Šel je od nas... tacega ne dobimo več! Tako govorijo ljudje. In tudi mi polagamo mirno in zvesto rožico na njegov sveži grob. Pater Mansuet, revno ljudstvo te ne pozabi, večni Bog je videl tvoje srce, zato ti bode štajerska zemljica lahka. Počivaj mirno, ti zvesti izvršitelj Kristove ljubezni...